

Самостійне життя (уривок з книги "Куди зникло море")

Тарас Прохасько

Мар'яна і Тарас Прохаськи, "Самостійне життя" (оповідання, уривок з книги "Куди зникло море")

Після пудингу зовсім не хочеться бігати. Мартіна лежала у гамаку і дивилася, як Повз і Муркавка поливають орхідеї. Вирощування орхідей було одним із захоплень їхньої мами — ще перед тим, як її цілковито поглинула ідея з виноградником. Поливати орхідеї було другим пунктом у списку обов'язкових справ, який батьки написали крейдою на великій чорній дошці. Першим пунктом було вважати на себе.

— Ми так швидко все робимо, — розмірковувала вголос Мартіна. — Я вважаю на себе, ви поливаєте орхідеї... Що там ще?

— Ще треба не їсти забагато солодкого, — сказав Повз, поглянувши на список.

— Ой, цього ми вже сьогодні зробити не зможемо! — занепокоїлася Муркавка.

— Ну нічого, зробимо завтра! — Мартіна вміла легко розплутувати складні ситуації.

Також вона вміла поєднувати життя в кротячій сім'ї з тим, чим переважно займаються зайці. Ще взимку Мартіна почала бігати щодня. Просто гасала Буковим лісом — і це робило її щасливою. Часом вона мчала аж до узлісся і зустрічалася зі своїми старшими братами — зайцями Бамбулом і Мартіном. Разом вони виходили в поле, і брати вчили її бігати наввипередки.

Тепер, коли діти залишилися самі, їхні дні починалися з того, що Мартіна вибігала на ранкову прогулянку. В цей час Повз і Муркавка готували сніданок на трьох. Повз запарював зелений чай з пелюстками жасмину для себе і для Муркавки.

Муркавка варила каву для себе і для Повза. Мартіна пила молоко. Все точнісінько так, як вони бачили у тата з мамою.

Але непорушно дотримуватися традиції їм вдалося лише кілька днів. Пити каву і зелений чай виявилось дуже-дуже по-дорослому. Повз і Муркавка вирішили себе не мучити і перейшли на молоко. А щоб помалу звикати до самостійного життя, додавали собі в молоко кілька крапель кави і називали цей напій кавою з молоком.

Час від часу Муркавка брала кошик і йшла до Німої Куниці. У Німої Куниці можна було купити все. Муркавка любила, щоб її кошик з продуктами виглядав гарно, — тому вибирала довгий хрумкий багет, грудку сиру з великими дірками, червоні помідори на гілочці, квасолі з різними візерунками, ясно-зелене листя салату і кілька апельсинів.

Одного разу в крамниці Муркавка зустріла пані білку, приятельку їхньої мами. Вони трохи побалакали як справжні господині. Білка була фанаткою зуп, тому й говорила найбільше про зупи. Ще її цікавило, що їдять діти без мами, чи варять вони собі щось гаряче й корисне, і запрошувала приходити на обід. В кінці вона зауважила, що її донечки, Ержіка і Жужіка, не були би такими спритними та розумними, якби

щодня не їли зупи.

"Ми й справді їмо самі канапки, — подумала Муркавка, повертаючись додому. — Треба сьогодні ж зварити якийсь обід".

Мамин записник з рецептами лежав там, де й завжди.

Муркавка гортала сторінки й міркувала, що би таке вибрати, щоб здивувати Повза і Мартіну. Кілька сторінок займали рецепти під загальним заголовком "Зупи від білки".

— Пропускаємо, — сказала сама собі Муркавка, — треба приготувати щось більш кротяче... О! Картопляна запіканка! Потрібно картоплі, цибулі... зверху посипати тертим сиром... Так, сир я принесла, а картоплі і цибулі у нас ціла купа.

Невдовзі мали повернутися Повз і Мартіна. Вони пішли до Ріки дізнатися, чи вода вже трохи нагрілася. Муркавці треба було поспішати. Вона почистила картоплю і цибулю, подивилася в записник, тоді порізала картоплю і цибулю на кружальця, витерла сльози, які потекли від цибулі, поскладала все у величезну глиняну миску і знову подивилася в записник. Довелося висипати все на стіл, змастити миску олією і засипати все назад. Далі в рецепті було сказано додати приправ на свій смак.

— Що значить "на мій смак"? — Муркавка дивилась на поличку з маминими приправами. — Отак пишуть, пишуть, а найголовніше доводиться вирішувати самій...

Далі було просто — залишалося додати тертого сиру і спекти все в печі.

Коли Мартіна і Повз повернулися з Ріки, вся нора пахла розмарином.

— Нарешті! Дивіться, що я зробила! — Муркавка з гордістю оглядала паруючу запіканку.

— Класно! — сказав Повз. — Це що, все нам? А чого так багато?

— Багато? — здивувалася Муркавка. — Але ж я робила так, як написала мама!.. Точно, це ж її рецепт на цілу сім'ю, а нас тільки троє.

— Наварила, напекла, а для кого — для Петра! — Мартіна знала кілька давніх приповідок і намагалася їх влучно використовувати. Вона набралася їх від свого брата Мартіна, а той завжди говорив приказками, коли шпортався під час бігу або коли не знав, що сказати.

— Може, покличемо гостей? — запропонував Повз.

— Суперідея! Я мчу всіх кликати! — зраділа Мартіна і вистрибнула з нори.

Зайченяті вдалося запросити п'ятьох друзів. Найпростіше було з білками. Вони були на своєму дубі. Ержіка читала

"Пригоди Тома Соєра", а Жужіка крутила обруч довкола талії.

— Біжіть до нас! А я ще до Загати! — Мартіна так поспішала, що навіть нічого не пояснювала.

До Загати треба було бігти зовсім в інший бік, до Ріки.

Муркавка і Повз подружилися з нею минулого літа, коли Муркавка вчилася плавати. Загата була бобренятком і жила на острівці посеред Ріки. Мартіна кликала її з берега, але Загати вдома не було. Тоді Мартіна взяла палицю й кілька разів траснула по воді. Бобренятко відразу випірнуло.

— Іди до нас! А мені ще до сов! — Мартіна помчала далі.

На жаль, совенята міцно спали і взагалі не відгукувалися. Проте Мартіні пощастило: вона привела до нори своїх братів, яких навіть не сподівалася зустріти. Мартін і Бамбул ніколи не сиділи на одному місці.

З того всього обід вийшов ще кращим, ніж планувала Муркавка. Запіканка так смакувала, що діти не могли спинитися, поки не виїли страву до останньої крихти.

Надворі загриміло. Почалася сильна злива. Така, як буває лише наприкінці весни. Господарі та їхні гості пили какао і розмовляли про життя.

— А вам не страшно самим жити в норі? — запитала Жужіка, коли грім ударив особливо гучно.

— Мені зовсім не страшно, — сказала Мартіна, затискаючи вуха лапами. — Ну добре: не страшно, коли не гримить...

— А я трохи боюся, як стає темно, а ми засинаємо, — пригадувала Муркавка.

— Коли темно, мені і з батьками буває деколи страшно, — зауважила Жужіка.

— Я вам скажу таке: єдине, що мене лякає, — це коли ніби точно чуєш, що в далеких тунелях щось шурхотить, — сказав Повз про себе.

— Може, це миші? — припустила Загата.

— Або вітер, — додав Бамбул.

— Або миші і вітер, — фантазував Мартін.

— Вітер хай собі буде, — вів далі Повз, — але тато казав, що миші, щурі, тхори або горностаї можуть захоплювати кротячі нори.

— Скажіть, що ще й бобри! — розвеселилася Загата. — Це все страшилки для кротів!

— І взагалі, якщо таке колись і трапляється, то вже точно не влітку, а тоді, коли стає холодно, — пояснила Ержіка. — А ваші батьки з братами восени повернуться.

— Ага, і привезуть купу родзинок! — втішилася Мартіна.

— Дощ закінчився, — Бамбулові вже було досить гостини, — ходімо погуляємо, поки ще є калабані.

— Муркавко, це було незабутньо! — подякував Мартін за обід, цілючи Муркавку в обидві щоки.